

маиѣи челоѡѡескиѣ родѣ. Апикида го изучихъ на служеніето на Изида, открихъ му нѣкои високи аллегоріи които са криѣтъ въ туй служеніе, вдъхнахъ въ твърдѣ набожната му душа религиозниѣ онзи фанатизмъ, който е источникъ на вѣрата. Отхранихъ ученика си за васъ, и той е вече вашъ послѣдователъ.

— Да, отговори Каланъ, но понеже ты раздрази вѣрата му преди да го посветишъ намъ, заради туй духътъ му е безпокоенъ и смутенъ; обладава са отъ ужасъ, катъ са бои да не са намѣрва въ заблудене. Мѣдритѣ ни гаданія, говорящитѣ ни статуи, потаеннитѣ ни стѣлби му докарватъ ужасъ и отвращеніе; той страдае, вѣне и говори съ себеси. Не рачи да бѣде съчастникъ въ службытъ ни. А еще ний открихмы че той са събира съ челоѡѡци, които подозривамы че служатъ на новата ояѣзи религіѣ, които е безбожіе защото отрича сичкитѣ ни божества и изобличава изреченіята ни като вдъхнати отъ злотворниѣ духъ на источнитѣ преданія; о безумнитѣ! Ний само знаимы кой изговаря нашитѣ изреченія.

— Въ туй сѣщото сумнѣніе вѣздохъ и азъ, рече Арбакъ умисленъ, когато го чухъ въ послѣдне време да са оплаква. Отъ малко време той страни отъ мене; трѣба да го намѣриѣ, да му повториѣ моитѣ поученія, да го поведѣ къмъ олтаря на мѣдростъта, да му покажѣ че попрището на светостъта е двойно, собствениѣто убѣденіе и заблуденіето на другитѣ, и първото е достойніе на мѣдрецитѣ, а второто принадлежи на простонародіето.

— Азъ никога не съмъ минѣлъ първото поприще но нито ты, вѣрвамъ.

— Излѣгнѣи си, отговори важно Египтянинътъ. И днесъ еще вѣрвамъ не което учѣ другитѣ, но което не ты учѣ; има въ природата една светостъ, която нито можъ нито искамъ да отрежѣ. Вѣрвамъ разума си, който ми открыва . . . но да оставимъ тѣзи приказски и да поразмыслемъ за по-земни и по-приятни предмети. Колкото са относя до Апикида азъ стигнахъ вече до половината на цѣльта си; но какво казвашъ ты че мыслиѣ за Иона? Познато ти е че я искамъ за моя царица и супруга, искамъ я да бѣде Изида на сърцето ми. Никога преди да познаиѣ Иона, не знаяхъ на каква любовъ е была способна натурата ми.

— Тя е, какъто сичкитѣ увѣриватъ, нова Елена; туй рече Каланъ и си шракиѣ езика, неизвѣстно дали отъ вкуса на виното или отъ благодареніето което му докара идеята за прекрасна жена.

— Да, хубостъта ѣ е таквази, дѣто сама Гръціѣ я е произвождала нѣкога типъ отъ поголѣма хубостъ. Но туй не е сичкото; тя има душа достойна да са съедини съ моята душа, има умъ погоренъ